

A lepke kikészítése Mielőtt a helyesen feltüzött lepkét kifejészténők, előszedjük a szükséges eszközöket: 1. a csipeszt (hegyes pinczetta); 2. a feszítő-tűt (tolltartóféle fogantyúba megfordítva elhelyezett hegyes varró-tű); 3. hegyes kék acél gombostűket; és 4. a feszítődeszkát, amely 35—40 cm.-nél hosszabb ne legyen. Ezt úgy készítjük, hogy a közepén tőzeffel vagy parafával bélelt léczre két keskenyebb lécszet szögezzünk úgy, hogy közepén hézag maradjon. Ha csavarra járó deszkánk van, azt úgy igazítjuk, hogy a hézag két akkora legyen, mint az állat teste. Czészerű a deszkát czeruzával, vagy tussal mégvonalozni. A deszkára keskeny rajzoló vászon szalagot vagy szeletet (ne közvetlen a hézag szélére) erősítünk meg túvel két oldalt a deszka közepén s innen lefelé kezdjük meg a feszítést. Mindenek előtt az áztatóból kivett lepkét torán megfelelő erővel a csipeszszel megnyomjuk (ezt el ne mulasztjuk soha, mert ettől lesz a lepke hajlékony) és a deszka hézagának pontosan a közepére függőlegesen beletűzzük, úgy hogy a szárnytöve a deszkára fekszik: a szalagot fölbe téve s egyik kézzel tartva, a feszítő-tűvel szárnyait lassan s óvatosan fölfelé húzzuk, de a szárnyat csak a tövén levő erős érnél érintjük és azt nem lyukasztjuk. Ha a szárnyakat kellően felhúztuk, úgy hogy a felső szárny alsó széle merőleges vonalat képez, akkor a szalagot túvel megerősítjük és kifejésztjük a lepke másik oldalát is. Azután megigazítjuk a testét túvel, vagy alája rakott vatta pamacs-csal. Szí úgy elrendezzük csápjait is tűnek és türe tűzött apró papírdarabnak segítségével, a mely a fellálló potroh leszorítására is alkalmas. Ha a deszkának egyik fele megtelt, folytatjuk másik felén s azután a szárnyak alsó részét szélesebb szalaggal letakarjuk és kis czédulára feljegyezzük a fogás s a feszítés napját. Ha a feszítő szalagot több ízben használjuk, a rajta támadt lyukakat mindig előbb kiegyenlítjük; ha pedig már némi jártasságra szert tettünk, a keskeny szalag helyett a Karlinger-féle cellulose-szalagot is használhatjuk; a mely az egész szárnyat elfödi és munkánkat egyszerűsíti. Szárításra a deszkát legjobb zárt szekrényben elhelyezni, a melybe olykor naphthalint teszünk, hogy a rabló rovarokat elűzzük. A lepkét szükséghez képest, de legalább 10—12 napig, nedves időben még tovább is hagyjuk száradni, mert ha előbb leveszszük, szárnyai megvetemednek. A leszedésnél a csipeszszel leszorítjuk a szalagot ott, hol a tűt kiszedjük, mert különben könnyen letörik a száraz csáp. A teljesen kiszáradt lepke alá kis czédulát teszünk, ráírva a termő helyet, a fogás napját s a gyűjtő nevét. Így azután a gyűjteményben helyezük el. *A. A. L.*

Juhokat mételvező légy. A *Lucilia sericata* Meig. nevű legyet Ritsema-Bos Németalföldör mindig juhok közelében figyelte meg a mint nösténye egy-egy juhra száll s annak gyapjára néhány petét ragaszt. Minthogy a nöstény 10—20 darabonként mintegy 500 petét toj, és a légy évenként több ivadékban fellép, neki kedvező években a juhok közt valóságos féreg-járvány uralkodik, a mely az által keletkezik, hogy a petékből 19—40 óra mulva kikelő kukac az eleinte a juh faránál levő gyapjúhoz tapadt

sárban él, de csakhamar a bőrbe, sőt legtöbbször a húsba is befuródik, és kivált a hasi oldalon bőrgyulladásokat okoz. A nyár folyamán a betegség a bőr felületén terjed el, azután mélyebbre, a subcutan kötőszövetbe, sőt az izomhúsig hatol, a melyet a kukac át meg átjár és felemészt. Ritsema ezt a járványt, mely csak 1860 óta ismeretes, a németalföldi kövér rétekre szorító betegségeknek a *Lucilia sericata*-t az egész európai continensen honos légynek tekintü, a mely Németalföld buja növényzetű rétein, de talán egyebütt is a parasitismusra rászokott, és azokon a vidékeken aránylag rövid idő alatt valóságos parasitává vált, míg oly tartományban, ahol ezt a betegséget nem ismerik, még a sárban vagy rothadt húsban fejlődhetik. A betegség a németalföldi sovány és homokos legelőkön tényleg nem fordul elő. Hanem csupán a buja réteken gyakori hasmenésben szenvedő juhoknál. Utóbb Karsch megállapította, hogy ez a légy Berlinben igen közönséges és petéit nemcsak sárba, hanem rothadó húsba is lerakja, tehát valóságos húslégy. Gyakorságánál és az íme megállapított azon hajlandóságánál fogva, hogy petéit eleven állatokra lerakja, nem indokolatlan az a gyanítás, hogy a *Lucilia sericata* a *Sacrophila Wohlfahrti* mellett a Myiasisban az embernél is szerepelhet.

„Bogarak Biró Lajos újguineai gyűjtéséből“ cím alatt Csiki Ernő a kir. m. Természettudományi Társulat állattani szakosztályában 1900. jan. 5-én előadást tartott, bemutatóan az *Endomychidae* családba tartozó fajokat, számszerint tizet. Ezek közül az *Encymon Erimae*, *Saula Birói* és *Stenotarsus Birói* új fajok; érdekesebb még az eddig csak egy példányban ismert és angol Új-Guineából leírt *Beccaria Wallacei* Gerh. és *papuensis* Gerh. Érdekes még a *Dryadites borneensis* Friv., melyet Frivaldszky János Borneo szigetéről írt le, a hol Xántus János gyűjtötte: ezt most Biró Lajos Singaporenál is megtalálta. — Ezután „Új Endomychidák a Nemzeti Múzeum gyűjteményéből“ címen 6 új fajról értekezett, s azokat be is mutatta, nevezetesen a következőket: *Mycetina cruciata* var. *balcanica* (Balkán), *Mycetina montana* (Kelet India. Darjeling), *Trycherus elegans* (Kamerun: Lolodorf), *Haploscelis nitidus* és *madegassus* (Madagascar), valamint *H. nossibianus* (Nossibé szigetéről).

A magyarországi Anterygogeneák jegyzéke jelent meg néhai Vellay Imrétől. Hazánkban ezzel a rovarcsoporttal csak Dr. Tömösváry Ödön foglalkozott behatóbban, aki gyűjtéseinek eredményét, valamint az e tárgyra vonatkozó megfigyeléseit három terjedelmesebb és egy rövidebb ismertetésben közölte. E kitarító szorgalmú búvárunk elhalálása után e rovarcsoport tanulmányozásában szünet állott be s azóta csak igen kevés idevágó hazai közlés és adat került nyilvánosságra, s az is mind apróbb enumerációkban és egyes külföldi munkákban van elszórva. Még leginkább foglalkozott vele Vellay Imre, a ki a Nemzeti Múzeumban őrzött azon gazdag gyűjteményt is tanulmányozta, a